صمد بهرنګي
ژباړه: ف. رووفي

۲۳.۰۵.۰۹

کوراوغلو او ګنجی حمزه (دریمه برخه)
حسن پاچا او ګنجی حمزه

د چنلي بئلیانو پاځون ورو ورو دومره غښتلی شو چې په سترخان ډېر تنګ شو او کله یې چې ولید د کوراوغلو مقابله نشي کولای د ناچارۍ نه یې ټولو خانانو، امیرانو، مشرانو، پهلوانانو او د لښکر لویانو ته لیک واستاوه او هغوی یې راوبلل چې راشي او مشورتي مجلس جوړ کړي.

کله چې ټول په مجلس کې حاضر شول او هر یو پر خپل ځای کیناست، سترخان وینا پیل کړه: ((حاضرینو! ښځګه چې خبر لرئ، له څه مودې راهیسي یوه ډله غله او بلواګر په غره کې راټول شوي او د هیواد هوساینه او امنیت یې ګډوډ کړی دی. د دغه لوټمارو غلو مشر د کوراوغلو په نامه د یو بې لاسو پښو مهتر زوی دی چې سړي وژني، غلا او لوټمار کې ساری نه لري. د هیواد په هر ځای او هر ګوټ کې چې غلا، سړی وژنه او ګډوډي وي، د ده ډله په کې لاس لري. د کوراوغلو ډلګی ورځ تر بلي خطرناکه کیږي. که موږ لاس تر زني کینو، یوه ورځ به سترګي وغړوو او و به ګورو چې چنلي بئلیانو زموږ ټوله خاوره او مالونه غصب کړي دي. هغه وخت یا باید خپل لاس او پښي راټولي کړو، وتښتو یا ور شو د دغو بلواګرو شوکمارو نوکري او خدمت وکړو. معلومه نه ده چې خدای د دغه خاینانو په زړه کې لږ څه رحم هم اچولی دی.

خانانو، امیرانو، مشرانو، پهلوانانو تاسو ته خبرداری درکوم: دغه بلواګر غله به په خپلي مور او ورور هم رحم و نه کړي.

هغه ستر خطر چې د هیواد امنیت ګواښي، زه یې اړ کړم چې د دي مجلس د جوړیدو امر وکړم. اوس د کار له پاره څه تدبیر نیولی شو؟ ښځګه کولای شو دغه بلواګر پر خپل ځای کینوو؟ آیا دا ټول د نجیبو خلکو زامن او دا ټول محترم خانان او نامتو پهلوانان او سرکردګان د یو بې لاسو پښو مهتر زوی چاره نشي کولای؟...))

خپل کار خپله وینا تمامه کړه او د مرغلرو پر تخت کیناست. د مجلس خلکو لاسونه وپړکول او چیغي کړي:

((ژوندی دي وي خپل کار، د وطن او ملت د امنیت ضامن... مړه دي وي د چنلي بئل بلواګران!...))

د مجلس د خلکو شور او ځوږ دیوالونه ولړزول. خپل کار د سر او لاس په ښورولو سره د خانانو او مشرانو ځواب ورکاوه. وروسته چې چوپتیا شوه، خبرې اترې پیل شوې. یو تن وویل: ((که ډیرې پیسې ورکړو، کوراوغلو به له شوکمارۍ نه لاس واخلي.))

بل وویل: ((د چنلي بئل د شا و خوا ځمکې به کوراوغلو ته ورکړو چې هر ډول یې زړه وي د خلکو نه دې باج او خراج اخلي او نور دې موږ نه په تنګوي.))

یو بل وویل: ((یو څوک کوراوغلو ته ورولیږو وګورو وروستنی خبره یې څه ده. هر څومره ځمکه او پیسې چې غواړي ور یې کړو او پخلا یې کړو.))

حسن پاچا هم په دې مجلس کې و. دې د توقات واکمن و. هماغه سړی و چې حسن خان د ده په خاطر د علي کیشي سترګې ویستلې وې. حسن پاچا د سترخان ښی لاس و. د خپل کار په میلمستیاوو کې به تل پر دسترخوان کیناسته او چې کله به خپل کار ناروغه و، د هغه پر بالښت به یې پلټنې وهلې وه په رښتیا یا درواغو به یې ځان غمژن ښوده. د لښکرکشۍ ځواک او هنر یې هم زده و.

د لښکر هر یو تن به له ده نه د سپي په شان ډاریده او د ګډې په شان به یې د خپلو مافوقانو اطاعت کاوه.

مقصد دا چې حسن پاچا د خپل کار په مجلس کې و او هیڅ خبره یې نه وه کړې. خپل کار د ټول وړاندیزونه واوریدل او په آخر کې یې وویل: ستاسو په دې وړاندیزونو کې هیڅ یو د چنلي بئل د بلواګرو چاره نشي کولای. اوس به غوږ شو وګورو چې حسن پاچا څه وایي.

خانانو او امیرانو په زړه کې حسن پاچا ښکنځه او رد و بد یې ورته ویل. آخر خانان او امیران او غټان تل د یو بل مقام او رتبې ته سترګه خړه کوي دوی هیله کوي چې سترخان ته تر ټولو ګران وي څو وکولای شي چې په لا آزاد لاس او ځواک سره د خلکو نه باج او خراج واخلي او لا ښې مزې او چړچې وکړي.

حسن پاچا راپورته شو، تعظیم یې وکړ او د خپل کار د پښو لاندې ځمکه یې ښکل کړه او وې ویل: ((خپل کار دې سلامت وي، زه د چا سپی یم چې د خدای د سیورې په مقابل کې خوله خلاصه کړم خو اوس چې د خپل کار مبارک امر دی زه چې له سپي نه لا خوشي یم هم خبرې وکړم مجبور یم اطاعت یې وکړم چې ویلي دي: د خپل کار امر د خدای فرمان دی.))

حسن پاچا بیا تعظیم وکړ او وې ویل: ((خپل کار دې سلامت وي، زه کوراوغلو ښه پیژنم، هغه په هیڅ شي کرارولی نشو خو د دار په پړي. ما ویلي وو چې د ده د ګستاخه پلار سترګې وباسئ، اوس هم غواړم کوراوغلو په خپلو لاسو غلی کړم. تر څو دا شوکمار ژوندی وي خوږې اوبه به زموږ له ستوني تیرې نشي. باید چنلي بئل ته لښکر وباسو، یو ستر لښکر چې دوړې یې د لمر سترګه خړه کړي او یو سر یې په ختیځ او بل یې په لویدیځ کې وي. البته بیا امر، د خپل کار مبارک امر دی او موږ ستاسو سپي یو چې د غپ غپ پرته نور څه د ویلو نه لرو.))

حسن پاچا بیا تعظیم وکړ او د **خپل کار** تر پښو لاندې ځمکه یې مچ کړه او پر ځای کیناست.

مجلس غلی و. ټولو د خپل کار خولې کې سترګې ښخې کړې وې. په پای کې خپل کار وویل: ((شاباس، حسن پاچا، شاباس ستا په پوهه او هوښیارۍ. رښتیا چې پوه سپی یې.))

حسن پاچا د دې ستاینې نه لکه د سپي په شان چې د خپل خاوند مخکې لکۍ ښوروي څو خپله خوښي او خوشالي څرګنده کړي، موسکی شو او ځان یې خوښ او خوشاله وښود. وروسته خپل کار وویل: ((چنلي بئل ته د لښکر ایستلو پرته موږ بله چاره نلرو. دا ځل لښکر ایستل باید داسې وي چې د هغه د ستروالي نه د چنلي بئل پر ډبرو لړزه

پریوځي. حسن پاچا، ته له همدې ګړۍ نه پوره واک لرې چې هر څنګه لازمه ګڼې سرباز ګیري وکړئ او برید کولو ته چمتو اوسه. ته به د ټولو ځواکونو عمومي قوماندان یې، د برید تیاری ونیسه او د غره د شوکمارو کار پای ته ورساوه. که کوراوغلو تر پښو وغورځوې، خپل صدراعظم به دې کړم.))

سترخان بیا مجلس ته مخ وګرځوه او وې ویل: ((حاضرینو، پوه شئ او خبر شئ چې له دې ګړۍ وروسته حسن پاچا د لښکر عمومي قوماندان دی او پوره واک لري. هر څوک چې د ده له فرمان نه سر وغړوي، د دار پړی د هغه په انتظار دی.))

د مجلس خلک نه پوهیدل چې څه ووایي، زړونه یې له کیني او کرکې نه ډک شوي ول.

حسن پاچا د خپل کار له مجلس نه ووت او له ځنډ پرته توقات ته ولاړ او سربازګیري یې پیل کړه. د سربازګیرۍ په وخت یې د خپل لاس لاندې پهلوانانو او سرګروپانو سره یې جنګي شورا جوړولې چې پر چنلي بئل باندې د برید نقشه جوړه کړي.

د دغو شوراګانو نه په یوې کې مهتر موتوز چې ستر پهلوان و، حسن پاچا ته وویل: ((پاچا دې سلامت وي، موږ د خپل کار او ستاسو د پښو خاورې یو او پوهیږو چې ستاسو فرمان د خدای فرمان دی او هیڅوک حق نه لري ستاسو له فرمان نه سرغړونه وکړي. خو دا خبره هم ده تر څو کوراوغلو په قیرآت سپور وي که د ټولې دنیا خلک راټول شي بیا هم د ده د سر نه یو ویښته کمولی نشي. که غواړې کوراوغلو له منځه لاړ شي، لومړی باید آس یې تر لاسه وباسو او که داسې نه وي نو د کوراوغلو سره جنګیدل به هیڅ پایله و نه لري. د مهتر موتوز خبره د حسن پاچا په نظر عاقلانه ښکاره شوه، وې ویل: ((موتوز، څوک چې په درد پوه شي، درمل یې هم پیژني. وایه وګورو څنګه کولای شو قیرآت د کوراوغلو له لاسه وباسو.))

مهتر **موتوز** وویل: ((پاچا دې سلامت وي، قیرآت خو په پیسو اخیستلای نه شو، له سره تیر یو کس باید چنلي بئل ته لاړ شي یا د خپل سر وبایلي یا قیرآت غلا کړي او راییې ولي.))

حسن پاچا د مجلس خلکو ته وکتل. ټولو سرونه ښکته اچولي ول. د چا غږ پورته نه شو، ناڅاپه د مجلس پایزار ځای نه خیرن پرن پښې لوڅي ګنجي راپورته شو. د مجلس خلکو وکتل ګنجي حمزه یې وپیژانده. ګنجي حمزه نه پلار درلود او نه مور او نه کور او ژوند. هیڅ پته نه وه چې له کومه خوري او چیرته څملي. په هیڅ جومات او مجلس کې چا ځای نه ورکاوه چې څپلی به پټې کړي. د سپي ځای و خو د ده نه و. اوس یې دې جنګي شورا ته څنګه لار موندلې وه. یوازې خپله پوهیده چې پخوا یې ویلي دي، ګنجیانو ته زرهاو چلونه ورځي.

مطلب دا چې حمزه د مجلس منځ ته راغی او وې ویل: ((پاچا، دا کار، زما کار دی. دلته پهلواني او د مټ زور د کارې نه دي. باید د چل نه کار واخیستل شي او چل زما پلرنی او نیکه نی کار دی. که مي وکړای شو قیرآت راولم نو راوستی به مي وي، که مي و نه شو کړای او کوراوغلو راباندې پوه شو، نو هیڅ نه کیږي، پریږدئ د هیواد له زرهاو ګنجیانو څخه یو سر کم شي.))

حسن پاچا وویل: ((حمزه که دې قیرآت راووړ، د دنیا ټولې اړتیاوې به دې پوره کړم.))

حمزه وویل: ((یوازې د دنیا مال په درد نه خوري.))

پاچا وویل: ((حمزه، بیګ (خان) به دې کړم، د خانی مقام به درکړم.))

حمزه وویل: ((نه پاچا، دا هم یوازې زما د ستونزې غوټه نشي خلاصولی.))

حسن پاچا وویل: ((تا به خپل زوی کړم.))

حمزه وویل: ((نه، د مجلس خلک دې ستا نه لوګي شي. زه د دوی نه هیڅ یو یوازې نه غواړم او ته هم درې واړه یو ځای ما ته نه راکوې. پرېږده ستا نه یو داسې شی وغواړم چې ما ته له دې درې واړو لاګران وي او تا ته ارزان.))

حسن پاچا وویل: ((وایه وګورم څه غواړې.))

حمزه وویل: ((پاچا، زه دې لور غواړم.))

حسن پاچا د دې خبرې په اورېدو سره عصباني شو او د تخت بازو یې کلک په سوک وواهه او غږ یې وکړ: ((دغه بې سره بې پښو احمق وباسئ. دغه ګنجی غواړي زما زوم شي...))

که مهتر مورتوز د ګنجي مرستي ته نه وای وردانګلي، جلادانو په هماغه دقیقه کې ټوټې ټوټې کاوه. مهتر موتوز د جلادانو مخه ونیوله او حسن پاچا ته یې وویل: ((پاچا، ستا نه ځار شم، آیا د سترخان فرمان دې هیر کړی دی چې په هر وزن چې وي د کوراوغلو کار ختم شي.))

حسن پاچا په کرار شو او د ځان سره یې حساب وکړ. ویې لیدل چې بله لاره نلري پرته له دې چې باید ګنجی حمزه پخلا کړي. له دې کبله یې حمزه ته وویل: ((احمق سړیه، آخر تا په دې جینی که څه لیدلي دي چې له هر څه یې ښه ګڼي؟))

حمزه وویل: ((پاچا، ته خپله پوهیږې چې ګنجیان ټول د حریف په چل پوهیږي، ښه ده، زه هم بالاخره له ځان سره د دخل او خرج حساب وکړم. زه پوهیږم چې ته دغه درې واړه شیان یو ځای ما ته نه راکوې، یعنې هم مال او شتمني راکړې، هم ما حمزه خان کړې او هم مې خپل زوی. خو که لور دې وکړم ستا زوم به شم او د سړي زوم د هغه د زوی په شان وي، بیا مال او شتمني او مقام په خپله راځي.))

د مجلس ټولو خلکو د حمزه پر پوهه او زیرکی باندې شاباسي وواېه. حسن پاچا په فکر کې ولاړ. زړه یې هیڅ نه غوښتل خپله لور ګنجي حمزه ته ورکړي خو له بل پلوه یې فکر کاوه که چیرې قیرآت په لاس راشي، کوراوغلو به مات شي او دغه وخت به صدراعظمي ده ته ورسیږي. له دې کبله یې وویل: ((حمزه، منم یې.))

حمزه وویل: ((نه پاچا، داسې نه شي کیدای، زحمت وباسه دوه کرښې لوظنامه ولیکه او په پای کې یې مهر کړه او ماته یې راکړه چې په تخرګ جیب کې یې کیږدم. بیا مهلت وټاکه، که د مهلت تر پایه مې قیرآت راوړ، لور دې راکړه، که مې را نه وړ، ووایه چې څټ مې ووهي.))

حسن پاچا له مجبوری دوه کرښې لوظنامه ولیکله او مهر یې کړه او د ګنجي حمزه په لاس یې ورکړه او مهلت یې وټاکه. ګنجي حمزه کاغذ واخیست، غبرګ یې کړ او په تخرګ جیب کې یې کیښود او د جیب خوله یې په لوی خنجکی ستني ټینګ وتاړه. او وې ویل: ((اوس اجازه راکړه رخصت شم.))

* * *

اوس مونږ حسن پاچا او نور پر خپل ځای پرېږدو چې د لښکر ایستلو او پر چنلي بئل باندې د برید تیاری ونیسي، او ځو په ګنجي حمزه پسې.

ګنجي حمزه چموسې په پښو کړی او پېټاوې یې وتړلې، یوه مړې ډوډۍ یې په دستمال کې تاو کړه او پر ملا پورې یې وتړله او ډانګ یې په لاس کې واخیست او روان شو.

د شپې او ورځې یې مزل کاوه، واټونه یې وهل، د ونو تر سیوري لاندې به یې لږه غونډې دمه کوله، او په غرونو او درو کې به پورته ښکته تلو څو یو ورځ مازیګر د چنلي بئل د غمره لمن ته ورسید.

کوراوغلو د یو غټ کمر پر سر ولاړ و، د کاروان د تګ لاره څارله چي ګوري یو کس چنلي بئل تـه راروان دی او په خړپوځو غره ته خیژي. کوراوغلو تر هغه ایسار شو چي ګنجي حمزه د کمر بیخ تـه راورسید او پورتـه ختلو باندې یې شروع وکړه. کوراوغلو راکوز شو او د ګنجي حمزه مخـه یـې ونیولـه او وې ویل: ((و نـه ښورې! وایـه څوک یې! له کومه راځې او چیرته ځې؟ حمزه ناڅاپه سر را پورته کړ، ګوري یو ځوان یې مخې ته ولاړ دی، داسي ځوان چي سړی جرئت نشي کولای مخ ته یې وګوري، سترګې یې لـه غضبه ډکې او بریتونـه یـې د ګډو د ښکر پـه شان تاو را تاو خخیدلو او څیرولو ته تیار، توره یې تر ملا داسي چې سړي بـه لـه ځان سره وویل: ((دغـه تـوره بـه هیڅکله د خانانو او د خلکو د دښمنانو د وینو تویولو څخه مړه نشي. وګوره تـوره څنګـه پـه خپل تیکي کـې د خپګان احساس کوي! د دغې تورې اوسپنه یې ګواکې په کیني سره ویلې کړې دی! ته بـه وایـې د کوراوغلو تـوره تـل تـا تـه وایی: اې کیني، ته هم د میني په شان سپیڅلې یې! موږ نشو کولای خلکو ته خپله مینه ثابته کړو مګر دا چي د خلکو دښمنانو سره کینه وکړو، ته د ظالم د وینې په تویدو سره مظلومانو سره مینه کوې.))

ګنجي حمزه په لومړي نظر کوراوغلو وپیژانده خو اوس یې ځان پـه تګـی وواهـه او وې ویل: ((پـه کوراوغلو پسي ګرځم.))

کوراوغلو پوښتنه وکړه: ((د کوراوغلو سره څه کار لرې؟))

حمزه وویل: ((درد او بلا دې زما پر ځان! زه مهتر یم شپې او ورځـې مـې د خانـانو او پاچاګانو پـه نـوکرۍ کـې خوشـي تیرې کـړې دي. د چنګښو نـه ډکـو ډنـدونو اوبـه مـې دومـره څښلي دي چي شـوندې او تـالو مـې لـه ختـو نـه پړسیدلی دی، کاشکي زما پر ځای مور مې یو تور سپی زیږولـی وای او زه یې پـه دې مصیبت بانـدې نـه وای اختـه کړی. څنګه چي سر مې ګنجی دی، په هیڅ ځای کې تم کیدای نـه شم، هر څومره چي تکلیف وباسم او ور تـه کـار وکړم، خو چي پوه شي سر مې ګنجی دی، شړي مې. نو د ګنجي توب له لاسه رابانـدې دا ښـکلې او پراخـه دنیـا تنګـه شوې ده. نه پوهیږم څه خاورې پر سر باد کړم. اوس راغلی یم کوراوغلو ووینم. د قدمونو یې ځار شم. اوریدلي مـې دي پراخه سینه او ځوانمردي لري او یوه ډوډۍ له هیچا نه سپموي. یـا بـه مـې پریږدي د دسترخوان پـاتي شـوني یـې وخورم او د یوې ګټې او سوړې منځ کې د خپل عمر وروستنی ورځـې تیرې کړم یا دا چي له تنـه مـې سر جلا کړي چي د تل لپاره د درد او غم نه خلاص شم، له دغه بې فایدې سر نه چي هیڅ ارزښت نه لري د کوراوغلو تر قدمونو ځار کړم."

ګنجي حمزه خپلې خبرې بس کړې او پـه هـای هـای ژړلـو او اوښـکو تویولـو یـې پیل وکـړه، داسـي یـې ژړل او اوښکي یې تویولي چي پر حال یې د کوراوغلو زړه وسو او وې ویل: ((پاڅه ځو! کوراوغلو زه خپله یم.))

حمزه چي دا خبره واوریدله د کوراوغلو پښو ته پریوت او وې ویل: ((ستا نه ځار کوراوغلو، مـا لـه خپلـه دره مـه شړه! پر ما رحم وکړه!))

کوراوغلو، حمزه له ځمکې راپورته کړه او وې ویل: ((پاڅه، ته خو آخر سړی یې! بایـده نـه دی چي سړې دې د یوې مړۍ ډوډۍ په خاطر د چا پښو ته پریوزي.))

ګنجي حمزه راپورته شو. کوراوغلو وویل: ((ښه، وګورم څه کار دې له لاسه کیږي.))

حمزه وویل: ((کوراوغلو، زه درنه ځار شم، زه پوهیږم چي ته نشي کولای مـا پـه دې ګنجي سر سره کبابي او شراب لرونکی وټاکې، همدومره چي یو آس زما په لاس راکړې او در ته یې وروزم، خوښ یم. پلار او نیکه مې هم دا کار کاوه.))

کوراوغلو، ګنجي حمزه له لاسه ونیو او یارانو ته یې راووست.

يارانو يي وويل: ((كوراوغلو، دا دې له کومه پيدا کړ؟ ښه ده هر څه چي غواړي ور يي کړو او په خپله مخـه لاړ شي. ښه نه ده چي په چنلي بئل کي پاتي شي.))

کوراوغلو وويل: ((خو هيره کړې مو ده چي موږ د همدغسي کسانو، د همدغسي بيوزلانو په خاطر په چنلي بئل کي جنګيږو؟ اصلاً موږ په چنلي بئل کي راټول شوي يو چي څه شی وښيوو؟ غواړم دا را ته ووايئ.))

د يارانو نه يو تن، **دلي حسن** وويل: ((کوراوغلو، رښتيا چي ته يو واقعي انسان يې، د نه خلاصيدونکي کينـې تـر څنګ نه خلاصيدونکي ميني ستا په ځان او زړه کي ځای نيولی دی، کله چي څوک د ميني اړ ووينې، حاضر يې چي له هر څه لاس واخلي او کله چي د دښمن سره مخامخ کيږې د خپل هر څـه نـه لاس اخلـي څـو پـه ټـول ځـواک سـره دښمن سره کينه وکړې او وينه يې توی کړې.))

د چنلي بئل ښځي د غاړو څنډو نه راغلي وې او خبرو ته يې غوږ نيولی و، **نګار بي بي**، د کوراوغلو ميرمن، سرې او ښځې ټيل وهلي او رامنځ ته شوه او دلي حسن ته يې مخ واړوه او وې ويل: ((دلـي حسن، تـه رښـتيا وايـې، خو دا ځل لکه چي کوراوغلو بې ځايه مينه کوي، څه پته ده چي دا سړی د حسن پاچا جاسوس وي؟))

چا څه و نه ويل. کوراوغلو چي وليد ياران يې ټول د نګار پر خوا دي، وې ويل: ((دا بيچـاره، کـه ټـول اور هـم شي، نشي کولای ان د خپلو پښو لاندې ځای وسوزوي. ښه ده ، پرېږدو يـې پـه چنلـي بئـل کـي پـاتي شـي او يـوه مړۍ ډوډۍ وخوري او د خپل عمر څو وروستی ورځي د سرخوږۍ پرته تيري کړي.))

ګنجي حمزه په چنلي بئل کي پاتي شو. نس يې مړاوه. او هغـه چـارې بـه يـې سرته رسـولې چـي يـارانو بـه ورتـه ښوولې. چارې به يې دومره ژر او ښې سر تـه رسـولې چـي ژر يـې د ټولـو درنـاوی لاس تـه راوړ. چنلـي بئـل داسـي ځای نه و چي د سړي درناوی په کاليو او شتمنيو پورې وي. اصلاً هلته چا شتمني نه درلوده. هر څه چي ول د ټولـو مال و. ټولو کار کاوه، ټول جنګيدل، ټولو خوړل او پر خپل وخت بـه يـې د شرابو، نڅـا او د ساز مجلسونه جوړول. کوراوغلو چي کله د ګنجي حمزه چالاکي وليده، د يو مرګوني يابو ساتنه يې ده ته ورکړه. دغه يابو ته چي ډير زيات کار يې کړې و او پيټي يې چلولي ول، ورته د پوټکي او هډوکي پرته نور څه نه ول پاتي.

ګنجي حمزه د يابو ساتنه او پالنه په داسي ډول پيل کړه چي سهار او مازيګر به يې پالنـه کولـه او د زړه لـه کومي به يې خدمت کاوه. کله به يې هم د نورو آسونو اوربشي او واښه پټول او د يابو مخي ته به يې اچول. يـابو بـه خـوړل. ورځ په ورځ به يې ښه ښه کيده، په لږه موده کي پوره چاغ او کار کولو ته تيار شو.

يوه ورځ کوراوغلو غوجل ته سر ورښکاره کړ. يابو يې وليد. لومړی يې و نه پيژانده. وروسته چي يـې وپيژانـده حيران دريان پاتي شو. وې ويل: ((حمزه، زه هيڅ نه پوهيدم چي ته د آسونو دومره ښه پالنه کولای شې.))

حمزه وويل: ((ځار دې شم کوراوغلو، مـا چي سترګي غړولـي دا کـار کـوم او پـلار او نيکـه مـې هـم دا کارونـه کول...))

کوراوغلو وويل: ((نه پوهيږم څنګه شو چي سږکال دورآت څه خوار او کمزوری شوی دی. ښـه ده هغـه تـا تـه وسپارم. حمزه بايد داسي پالنه يې وکړې چي ډير ژر قيرآت ته ورسيږې.))

ګنجي حمزه د دې خبرې په اوريدو سره پـه زړه کـي ګـوړې مـاتولې. نـن دورآت درتـه سپاري، خامخـا سبا بـه د قيرآت وار راشي.

د کوراوغلو ياران، ښځه وه که نارينه، خوښ نه ول چي دورآت حمزه ته وسپارل شي. خو حمزه د کوراوغلو پـه زړه کي داسي ځای نيولی و چي کوراوغلو ورباندې ډير لږ شک نه کاوه.

دورآت او قیرآت دواړه په یوه غوجل کې ساتل کېدل. د دواړو آسونو په پښو کې زولانې وې چې بېلې بېلې کلې ګانې یې درلودې. سربېره پر دې د هر یوه په غاړه کې کلک ځنځیرونه پراته ول چې هغه هم د طویلې پر دیوالونو باندې میخ شوي ول. هیڅ پهلوان نشو کولای د آسونو مخې ته ورشي او که هم په څه ډول ورشي په هیڅ شان نشي کولای آسونه ایله کړي او بو یې ځي. کلي ګانې خپله کوراوغلو ساتلې.

کوراوغلو، حمزه بوت او دورآت یې په لاس ورکړ. حمزه د آس په ساتنه کې سخت کوښښ کاوه. خو کله چې آس په چاغیدو راغی، ګنجي حمزه ورته اوربشې او واښه کم کړل. آس بیا په خواریدو شروع وکړه. کوراوغلو د حمزه نه پوښتنه وکړه: ((آخر، حمزه ولې دورآت بیا ورځ په ورځ کمزورې او خوارېږي؟ لکه چې ښه ساتنه یې نه کوې؟))

ګنجي حمزه وویل: ((هر څه چې زما له لاسه پوره وي نه یې سپموم. خو فکر کوم دورآت تازه هوا ته اړتیا لري. آخر، کوراوغلو، دغه بې ژبې حیوان شپه او ورځ په غوجل کې تیروي. د پښو او ښت نه هم تړل شوی، هرو مرو د کمزورې سبب یې همدا دی.))

کوراوغلو د دورآت د زولنې کلي راواخیسته او حمزه ته یې ورکړه چې کله نا کله آس بهر وباسي څو تازه هوا پرې لګي.

بیا یارانو یې نیوکه وکړه چې بایده نه دي سړی په هر کس او ناکس باور وکړي. که ګنجی حمزه دورآت وتښتوي، څه کولای شو؟

کوراوغلو بیا ښځې او نارینه غلي کړل او وې ویل: ((هیڅ مه ډارېږئ. هیڅ نه کیږي.))

ګنجي حمزه په څو ورځو کې دورآت دومره تیار کړ چې اصلاً د کمزورې او خوارۍ نښه په کې پاتې نشوه.

ورځې یو پر بل پسې تیریدلې او حمزه ډاریده چې و به نشي کړای پر وخت قیرآت خسن پاچا ته ورسوي. مهلت هم په ختمیدو و. له ډېرې مودې فکر او خیال او شک او اندیښنې وروسته یې یوه شپه د ځان سره وویل: ((که زه یو کال دوه کاله هم دلته پاتې شم کوراوغلو به هیڅکله د قیرآت کلی ماته رانکړي. او سر بیره پر دې په توقات کې داسې څوک نشته چې د قیرآت او دورآت تر منځ فرق وکړي. ښه ده همدا شپه دورآت بوځم او حسن پاچا ته یې ورکړم او ورته ووایم چې قیرآت همدا دی. بیا به د پاچا لور واخلم او څو ورځې به عیش او نوش وکړم او د دنیا غم به هیر کړم. څو پورې به د هر کس او ناکس د دسترخوان جوټه خورم او له هر ځایه به شړل کیږم؟ د پاچا لور چې مې ښځه شوه، نور څوک را ته په کږه سترګه نشي کتلای، نور څوک جرئت نه کوي ما ته ګنجي حمزه ووایي. زه به حمزه بیګ شم، د پاچا زوم! د پاچام د زوم زړه چې هر کار وغواړي کولای شي. هغه وخت به د هغه ټولو شپو تلافي وکړم په کومو کې چې به نار وم او خاورو خزلو کې پروت وم. په ییلاق کې به ځانته پرتمینې مانۍ جوړې کړم. بې شمیره مینځې او نوکران به لرم، په ملیونو ملیونو پیسې به لګوم. ګران بیه شراب به ښنم. د زرکو، چرګانو او پسونو غوښې او کبابونه به خورم. ګران بیه او ښکلې جامې به اغوندم. ځانګړې ښکار ځایونه به لرم. مهتر، پهره دار او څه او څه به لرم!... آخ خدایا! له ډېرې خوشالۍ لیونی کیږم!...